

(171. 5.)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG.

(Ingezonden bij brief van 28 November 1912.)

Het zal, naar de ondergeteekende vertrouwt, geen verwondering wekken als hij, erkentelijk voor de groote instemming, welke het onderhavige wetsontwerp bij verscheidene leden der Kamer mocht verwerven, door de afwijkende meening der enkele andere leden niet teruggebracht is van zijne overtuiging, dat door toepassing van art. 53 der „Pensioenwet voor de landmacht 1902” op de meest gewenschte wijze eene oplossing is te vinden om te komen tot eene voor den gewezen luitenant-kolonel-titulair (kapitein) LINDHOUT meer evenredige belooning zijner diensten als directeur van de Topographische Inrichting, dan eene pensionneering in den rang van kapitein hem geven kon.

Uit de stukken op het Departement aanwezig kan niet worden vastgesteld of de detachering van den kapitein LINDHOUT bij de genoemde inrichting indertijd met of zonder zijn goedvinden heeft plaats gehad.

Uit de ter zake betrekkelijke bescheiden blijkt echter niets van een verzoek zijnerzijds. Intusschen, dit doet weinig ter zake bij de beoordeeling van de diensten, welke hij er heeft bewezen. Wat het geldelijk voordeel betreft, dat voor den titularis uit de meerbedoelde detachering is voortgevloeid, dit heeft zich bepaald tot eene toelage van f 200 'sjaars boven zijn kapiteinstraktement, toen hij in 1893 — dus nadat hij 4 jaar gedetacheerd was — benoemd werd tot onderdirecteur, welke toelage in 1900 werd verhoogd tot f 400 en in 1908, bij zijne benoeming als directeur, tot f 800 'sjaars. Hiertegenover staat echter, dat zijne tijdgenooten reeds in 1898 tot majoor en in 1901 tot luitenant-kolonel werden bevorderd.

Tegenover de opmerking, dat het geval geenszins op zich zelf staat en met de aanneming van het wetsontwerp een gevaarlijk precedent zou worden geschapen, moge de onder-

geteekende zijnerzijds de opmerking stellen, dat hem geen ander geval bekend is en voorts, dat sedert de wet 1902 in werking is, thans voor zooveel het Departement van Oorlog betreft, voor de eerste maal tot toepassing van art. 53 het voorstel wordt gedaan.

Toepassing van de *Burgerlijke* Pensioenwet op den heer LINDHOUT zou natuurlijk slechts mogelijk geweest zijn, indien hij in burgerlijken Rijksdienst ware overgegaan. Hier geldt het, met pensioen te vergelden de diensten van den officier LINDHOUT en is men dus gebonden aan de „Pensioenwet voor de landmacht 1902”.

De verwezenlijking van het denkbeeld der leden, die eene *algemeene* regeling zouden wenschen om financieel nadeel te voorkomen voor officieren, wien in het belang van den dienst posten worden opgedragen welke de militaire carrière schaden, zou op groote bezwaren afstuiten. Overigens zal, door het doen overgaan van de functionarissen in den burgerlijken Rijksdienst, het middel te vinden zijn om hen tegen het besproken nadeel te vrijwaren.

In dit verband acht de ondergeteekende het niet te onpas, bij deze te wijzen op zijn voornemen (blijkende uit de ontwerp-Oorlogsbegroting voor 1913) om de beide officieren, aan wie thans de functiën van onderdirecteur en kapitein-corrector bij de Topographische Inrichting zijn opgedragen, te benoemen tot directeur en onderdirecteur en hen uit den militairen in den burgerlijken Rijksdienst te doen overgaan.

Niet zonder bevreemding ontwaarde de ondergeteekende uit het Voorloopig Verslag, dat eenige leden de behandeling van het aan de orde zijnde wetsontwerp zouden wenschen te benutten om tot eene afdoening te komen van het adres der gewezen onderofficieren VAN DER LINDEN, TUINMAN EN HEIJNEN, en wel in dien zin, dat ook op dezen art. 52 van de „Pensioenwet voor de landmacht 1902” werd toegepast.

Afgescheiden nog van het standpunt, hetwelk de ondergeteekende zich meent te moeten voorbehouden met betrekking tot het gevolg, hetwelk aan het hier ter sprake gebrachte adres zal dienen te worden gegeven, moet de vraag, of de ondergeteekende geneigd zou zijn (ook) aan den wensch van genoemde personen te gemoet te komen, toch inderdaad geacht worden bij het onderhavige wetsontwerp minder aan de orde te zijn, waar immers van die adressanten bezwaarlijk met de woorden van artikel 53 kan gezegd worden, dat zij verkeerden in „buitengewone gevallen, waarin bij deze wet niet is voorzien of waaromtrent hare bepalingen geacht moeten worden geen billijken maatstaf tot vergelding van bewezen diensten op te leveren”.

De Minister van Oorlog, .

H. COLIJN.